

Ե Ր Ք Ս Ի Ր Ո Յ

նոյ Կա՛ր, քեզ լալով սէլամ, ես ի քո քաղքէն
կու գլտնամ.
Բեր պազնեմ դաշերդ, ուներդ, երբ երթամ՝ չի
կարտանամ Ե
Յայս աստուածաշէն ծոցէդ՝ երեսէդ մահրում
կու մընամ.
Բացվեր ես ի վարդ նըման, ես պըլպուլ՝ ի գէ՛մ
քեզ կուլամ.
Մարդ չեղնամ Թ'էլ եար սիրեմ, կամ բղքո
սէրն մոռնամ,
կամ զքո անուշիկ պագիկն Թէ սրտ'ս հանեմ
ուրանամ.
Ի՛է նուշ Թէ չաքար ուտեմ, առանց քեզ իմ
հա՛նն է հարամ.
Ապրեր եմ քրտան տարի ու շարեր (2) հազար
տարայ դամ.
Ի՛նչ չա՛մ է իմ շատ սպրիլն որ առանց սիրուդ
կը մընամ.
Ես ու գո՛ւն, հոգեկ, ես ու գո՛ւն, ես ու գո՛ւն,
աշխարհ՝ գոչեկ ի քուն (2).
Ես ու գո՛ւն, աշխո՛ւնք, ես ու գո՛ւն՝ ես ու
գո՛ւն՝ օթվան սարերուն,
Ձէզ ասա՛, հոգեկ, զէզ ասա՛, զաշք ուտեմ՝
ունքերդ ի վերայ.

Տ Ա Ղ Ա Շ Ա Ր Ք (4)

(Վերագրելի՝ Նաճապետ Քուշակի)

Գիշերս ես ի գուրս ելայ, Թուխ ամպ էր 'ւ ա-
նուշ կու ցողայ(5).

(1) Այս տաղը, օրինակուած Ս. Ղազարու Քիւ 565
մեռաբէն, կրնայ Քուշակի պանդուխտի երգերուն շար-
քին մէջ մտնել :

(2) Ձեռ. Ու շարեր եմ :

(3) Այս վերջին երեք տողերը չեն համաձայնիր Քու-
շակեան տաղաշարին Թեան որուն համեմատ գրուած է տա-
գին ամբողջութեամբ :

(4) Հրատարակուած Կ. Կոստանեանցի « Միջնադար-
եան տաղերու » երկրորդ պրակին մէջ (էջ 55, 57) իբր
միակ տաղ՝ « Նրդ եարդ » ախողտով :

(5) Կոստանեանցի « Թուխ ամպը և անուշ կու ցողայ :

Ձիւմ եարն ալ կանկնուկ տեսայ, զիւր կանաչ
կապան կու Թանայ :
Ձեռքս բըռնեց տուն տարաւ, զգուռն եղիր՝
ըզգական ի վերայ .
Մանուկ ես նորա կ'ասեմ, որ առնու գրաւնին
ու բանայ .
Բանայ 'ւ ի պողչան մտնի, վարդ քաղէ ու ցողն
ի վերայ :
Եւ փունջ մի եարողն տայ որ զընէ գերեմն
ի վերայ :

ձերմակ ծոց ու լայն ճուպա, ի ծոցիդ ի վայր
սանեցայ .
Այդ խակ Թեւերուդ միջին գիրկ ամի պահիկ
մ'արգելցայ .
Ձեռկունքս այլ ի վեր կալայ, « Տէ՛ր, արա՛
զմահիկս ի հոսայ(1) :
Չմահիկս ու զմատղիկս արա՛ աղկեկան կրծոցն
ի վերայ (2) :

Այս աստընւորի շահէն, անշահէն ես ի՛նչ չա-
հեցայ .
Առի զբազաս որս ելայ, Թըռուցի, զինչ մաղ-
պուն եղայ .
Բազա՛, տընաւեր բազա՛, զընացած տեղիդ (3)
ինձ ասա՛,
Ես այլ հետ քեզի կուգամ, հանց հաշուեց Թէ
օր մի չեղայ :

Դիժար հիւընտուկ եմ ես, ա՛ռ խընծոր արի՛
ե՛կ զիս տե՛ս .
Հազար զենեհար կուտամ որ օտար հաքիմ չը
բերես,
Օտար հաքիմ ի՛նչ անեմ, իմ ամէն տարտըն զու
զիտես .

(3) Հոսայ. սրտեղբ :

(4) Այս քառեակը կը կրկնէ՝ ու զմայլելի մեռով՝ զա-
գափար մը զոր արգէն Քուշակ արտայայտած է այն քառ-
եակին մէջ որ կ'աւարտի « Հոգիս պարական էի Գրողին,
լօք Յող զայ ու առնու տանի » տողով :

(1) Կոստ. « Տեղն » :